

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή των Μυροφόρων – Πράξ. 6,1-7 (15/5/2016)

Το Μυστήριο της Χειροτονίας

Σκηνές από την οργάνωση της πρώτης Εκκλησίας των Ιεροσολύμων παρουσιάζονται στην σημερινή Αποστολική περικοπή, αγαπητοί μου, όπως καταγράφονται στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων. Η αύξηση των μελών της νεότευκτης Εκκλησίας προκάλεσε επιπλέον ανάγκες στη διακονία του Σώματος του Χριστού, στις οποίες οι Μαθητές του Κυρίου δεν ήταν δυνατόν να ανταποκριθούν από μόνοι τους. Για τον λόγο αυτό, αποφάσισαν οι ίδιοι να περιοριστούν στην προσευχή και στο Θείο κήρυγμα, ενώ ζήτησαν από το Σώμα της Εκκλησίας να εκλέξει επτά άνδρες *πλήρεις πνεύματος αγίου και σοφίας*¹, προκειμένου να αναλάβουν ευρύτερα διακονικά καθήκοντα στην Εκκλησία. Οι άνδρες που επελέγησαν ήταν οι γνωστοί πρώτοι διάκονοι της Εκκλησίας ο Στέφανος, ο Φίλιππος, ο Πρόχορος, ο Νικάνωρ, ο Τιμών, ο Παρμενάς και ο Νικόλαος, στους οποίους ανέθεσαν επισήμως την νέα διακονία, διά του Μυστηρίου της Χειροτονίας, η οποία τελέστηκε διά της επιθέσεως των χειρών των Αγίων Αποστόλων και της επικλήσεως του Αγίου Πνεύματος. Το γεγονός της χειροτονίας των επτά πρώτων Διακόνων της Εκκλησίας, μάς δίδει την αφορμή να μιλήσουμε αναλυτικότερα για το μέγα αυτό Μυστήριο, διά του οποίου μεταδίδεται και φυλάσσεται η ιερωσύνη στον χρόνο.

Το Μυστήριο της Ιερωσύνης ή της Χειροτονίας ιδρύθηκε και καθιερώθηκε από τον ίδιο τον Χριστό, όπως και όλα τα Μυστήρια της Εκκλησίας μας. Εκείνος ήταν που επέλεξε τους Αγίους Μαθητές και Αποστόλους Του και τούς μετέδωσε την πνευματική δύναμη και εξουσία να ενεργούν μεγάλα και υπέρλογα μυστήρια εξ ονόματός Του, κυρίως δε το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, με σκοπό την πνευματική καθοδήγηση των ανθρώπων προς την σωτηρία εντός της Εκκλησίας. Στη συνέχεια και μετά την Πεντηκοστή, οι Απόστολοι, με την χάρη του Αγίου Πνεύματος, κατέστησαν Επισκόπους, Πρεσβυτέρους και Διακόνους στην διαρκώς αναπτυσσόμενη Εκκλησιαστική κοινότητα, οι Επίσκοποι χειροτόνησαν τους διαδόχους τους, δημιουργώντας έτσι μία ευλογημένη και ιερή νοητή αλυσίδα, η οποία συνδέει διαχρονικά και μέχρι τις μέρες μας όλους τους κανονικούς και Ορθοδόξους Λειτουργούς των Μυστηρίων του Θεού.

Η Ιερωσύνη δε δίδεται από τον Θεό ως επιβράβευση της αγιότητας ή της αξιοσύνης των ανθρώπων, αλλά είναι καρπός της Θείας αγάπης και συγκαταβάσεως, η οποία μεριμνά διαρκώς για την διακονία του σώματος του Χριστού. Είναι δε η κορυφαία και πλέον

¹ Πράξ. 6,3

σημαντική ιδιότητα που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος, με την χάρη του Θεού, που δε συγκρίνεται με κανένα κοσμικό αξίωμα, οσοδήποτε υψηλό κι αν είναι. Επ' αυτού χαρακτηριστικά αναφέρει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: «Άλλοι οι όροι της Βασιλείας και άλλοι οι όροι της Ιερωσύνης. Αλλά αυτή είναι μεγαλύτερη της Βασιλείας... Ο βασιλεύς σώματα διοικεί, ενώ ο ιερέυς ψυχές διακονεί...»². Είναι σε όλους, επίσης, γνωστή η σχετική διδαχή του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, σύμφωνα με την οποία την πνευματική εξουσία του Ιερέως δεν έχουν ούτε οι Άγγελοι: «Αν δεις Άγγελο και Ιερέα, να προσκυνήσεις πρώτα τον Ιερέα, διότι τελεί την αναιμάκτη θυσία του Χριστού, στην οποία σκύβουν και οι Άγγελοι και την παρακολουθούν με έκσταση»³.

Θα μπορούσαμε να καταχωρήσουμε πλείστες όσες Πατερικές αναφορές σχετικά με το λειτούργημα του Ιερέως. Νομίζουμε, όμως, ότι ο απλός και απέριτος, μα και τόσο αποκαλυπτικός λόγος του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού είναι ο πλέον κατάλληλος και διδακτικός. Ο σπουδαίος αυτός Ιερομάρτυς και Ισαπόστολος, χρησιμοποιώντας εικόνες από την καθημερινή ζωή, απευθύνεται στον ιερέα και του λέει: «Ο πιστικός περιτριγυρίζει τα πρόβατά του. Ομοίως και συ ο παπάς έχεις χρέος να περιτριγυρίζεις τα σπίτια των Χριστιανών ημέρα και νύχτα, όχι να τρώγεις και να πίνεις και να παίρνεις τα πράγματά τους, αλλά να στοχάζεσαι ποιος άνδρας είναι μαλωμένος με τη γυναίκα του, ποιος πατέρας με το παιδί του, ποιος αδελφός με τον αδελφό του, ποιος γείτονας με το γείτονα; Να τους βάνεις σε αγάπη. Αυτό είναι το χρέος του παπά και να βάνεις την ζωήν σου και το κεφάλι σου διά τους Χριστιανούς». Μέσα σε λίγες γραμμές ο Άγιος Κοσμάς περιγράφει την κοινωνική και πνευματική αποστολή του ιερέως, ο οποίος «δεν είναι άνθρωπος, αλλά η θυσία ενός ανθρώπου, που προστίθεται στη θυσία του Θεού. Και αυτό είναι η ιερωσύνη»⁴.

Να προσεύχεσθε, λοιπόν, αδελφοί, για τους κληρικούς μας, όπως και εκείνοι διαρκώς προσεύχονται για όλο το πλήρωμα της Εκκλησίας. Να προσεύχεσθε να ελκύουν πάντοτε πάνω τους τη χάρη του Θεού, ώστε να μπορούν να ανταποκρίνονται στην ιερή αποστολή τους, υπερνικώντας τις αδυναμίες και τα πάθη τους. Να συνεχίζουν δε επαξίως τη σπουδαία ιερατική παράδοση των αγίων προκατόχων τους, εργαζόμενοι για τη δόξα του Χριστού και της Εκκλησίας Του. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

² PG, 55, 126-127

³ π. Γεωργίου Κουγιουμτζόγλου, «Λατρευτικό εγχειρίδιο», σελ. 134

⁴ Κ.Β. Γκεωργκίου, «Από την 25^η ώρα στην αιώνια ώρα», σελ. 92